

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksander Ostrowski

Sędziowie SSO Anna Bałazińska – Goliszewska

SSR del. do SO Elżbieta Wylegalska (spr.)

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Czesława Twardowskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 24 października 2014 r. sygn. akt IIK 245/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adwokata M. L. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰ / 100 , w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa dla Wrocławia Psie Pole, oskarżyła **K. G.** o to, że:

I. w okresie od 1 do 12 października 2012 r. we W., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, zabrał w celu przywłaszczenia z mieszkania przy ul. (...) parę złotych kolczyków wartości 400 zł, na szkodę M. M. przy czym był już uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu rejonowego dla W. Wydział II Karny z dnia 16 lipca 2010 r. sygn. Alt II K 312/10 obejmującym w szczególności wyrok Sadu Rejonowego dla Wrocławia – fabrycznej Wydział XII Karny z dnia 07 listopada 2006 r. sygn. akt XII K 733/06, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresach 05.08.2007 r. do 26.09.2008 r., 13.04. – 30.04.2010 r., 27.10.2010 r. do 24.02.2011 r., **tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

II. w nocy z 12/13 października 2012 r. we W., działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, poprzez wyrwanie metalowej wstawki w dolnej części drzwi wejściowych, włamał się do sklepu (...), przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia karty doładowań, (...)” o wartości 234 zł, 10 butelek (...) i wódek różnych objętości wartości 325 zł, papierosy różnych marek wartości 3599 zł oraz kasetkę metalową o wartości 200 zł, powodując straty

o łącznej wartości nie mniejszej niż 4367 zł, na szkodę J. N., przy czym był już uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Ś. Wydział II Karny z dnia 16 lipca 2010 r. sygn. akt II K 312/10 obejmującym w szczególności wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej, Wydział XII Karny z dnia 07 listopada 2006 r. sygn. akt XII K 733/06 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. Z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności którą odbył w okresach 05.08.2007 r. do 26.09.2008 r., 13.04. – 30.04.2010 r., 27.10.2010 r. do 24.02.2011 r. **tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

Wobec stanowiska oskarżonego wyrażonego na etapie postępowania przygotowawczego, Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Psie Pole, obok aktu oskarżenia, wystąpił również do Sądu Rejonowego z wnioskiem o skazanie oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Zgodnie z oświadczeniem oskarżonego, Prokurator wniósł o wymierzenie mu kary, za czyn I w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn II – kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzenie na podstawie art. 85 k.k. kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy, celem rozpoznania wskazanego powyżej wniosku, skierował sprawę do rozpoznania na posiedzeniu, na którym to ostatecznie w dniu, oskarżony oświadczył, iż nie przyznaje się do zarzutu opisanego w pkt II aktu oskarżenia i w związku z tym, nie popiera wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Z uwagi na stanowisko oskarżonego, Sąd nie uwzględnił wniosku z art. 335 § 1 k.p.k. i skierował sprawę do rozpoznania na rozprawie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd na rozprawie w dniu 24 października 2014 r. wydał wyrok, w pkt I części dyspozytywnej uznał, iż K. G. w okresie od 01 do 12 października 2012 r. we W. dokonał kradzieży odzieży, pary złotych kolczyków kameryzowanych kamieniami syntetycznymi o szlifie (...) o wartości 180 zł, czym działał na szkodę M. M. i przyjmując, że czyn ten stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.o.w. postępowanie w tym zakresie umarzył.

W kolejnym punkcie części dyspozytywnej wyroku, uznał, oskarżonego K. G., za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II, przyjmując, że dokonał on zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci metalowej kasetki z zawartością kart doładowania „(...)” o łącznej wartości 443 zł oraz 6 paczek papierosów m-ki M. o łącznej wartości 83,94 zł i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt III, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności, okres jego zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania w dniach od 04 do 07 grudnia 2012 r.

W kolejnym punkcie, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L., kwotę 1138,54 zł (wraz z VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Kosztami procesu obciążył Skarb Państwa, a w części dotyczącej pkt II części dyspozytywnej wyroku zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego.

W treści złożonej apelacji, powołując się na treść przepisów art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k., obrońca zarzucił Sądowi I instancji:

1) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w sytuacji, gdy dla spełnienia funkcji kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz dla zaspokojenia społecznego poczucia sprawiedliwości wystarczające było wymierzenie kary łagodniejszej, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W związku z powyższym sformułowanym zarzutem, obrońca oskarżonego wniósł o :

a) zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i zasadzenie na rzecz obrońcy, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, za postępowanie przed Sądem II instancji.

Na rozprawie odwoławczej, obrońca poparł w całości wniesioną apelację i wnioski w niej zawarty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna.

Na wstępie należy przede wszystkim stwierdzić, iż Sąd I instancji odnośnie czynów zarzuconych oskarżonemu K. G., w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, następnie właściwie przeanalizowany i oceniony, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a na ich podstawie wywiódł prawidłowe wnioski, co do sprawstwa i winy oskarżonego. Należy przy tym podkreślić, iż Sąd Rejonowy dokonał właściwej analizy wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów pod kątem odpowiedzialności w/w oskarżonego, ocenił je zgodnie z zasadami wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zgodnie ze wskazaniami art. 7 k.p.k., nie popadając w dowolność i należycie uzasadniając swe stanowisko w pisemnych motywach wydanego wyroku. Z uwagi zaś na brak zastrzeżeń apelującego, co do poczynionych ustaleń faktycznych, bardziej szczegółowa analiza wyroku w tym zakresie jest zbędna. Tym bardziej, iż powyższa część pisemnych motywów orzeczenia, dotycząca oskarżonego, została w całości podzielona przez Sąd Odwoławczy.

W świetle ustaleń faktycznych sprawy oraz okoliczności odnoszących się do właściwości i warunków osobistych oskarżonego wywiedziona apelacja – jako oczywiście bezzasadna – nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści apelacji wynika jednoznacznie, że obrońca nie kwestionuje popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, a skarży rozstrzygnięcie dotyczące kary i to jedynie w zakresie niezastosowania przez Sąd dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, co istotne - nie kwestionując wymiaru kary zasadniczej.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, iż zgodnie z ukształtowaną linią orzecznictwa, rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia osiągnięcia celów kary. Ponadto orzeczonej kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn. akt WA 19/09, OSNwSK 2009/1/1255). Nie ulega wątpliwości, iż niewspółmierność kary jest niewątpliwie pojęciem ocennym. Ponieważ w treści art. 438 pkt 4 k.p.k. mowa jest o niewspółmierności rażącej, należy uznać, że chodzi o dysproporcję znaczną, a nie ewentualnie drobne różnice w ocenie Sądu I i II instancji. Tym samym, nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Przenosząc niniejsze rozważania na grunt niniejszej sprawy, w pierwszej kolejności Sąd pragnie zauważyć, iż orzeczonej względem oskarżonego K. G. kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Sąd odwoławczy, zapoznając się zaś z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku doszedł do przekonania, iż Sąd I instancji, ferując wyrok w zakresie kary uwzględnił wszystkie istotne okoliczności dla jej wymiaru, prawidłowo i wszechstronnie je ocenił, nadając im właściwe znaczenie. Miał przy tym na uwadze nie tylko okoliczności obciążające oskarżonego, ale również te działające na jego korzyść i wpływające łagodząco na wymiar kary. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż orzeczonej kara w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jest karą adekwatną tak do charakteru popełnionego czynu, zawinienia oskarżonego a nade wszystko jego uprzedniej karalności, jak również będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym.

Na odmienność oceny w tym względzie, nie mogła w żaden sposób wpłynąć argumentacja podniesiona przez obrońcę oskarżonego w uzasadnieniu apelacji, że Sąd I instancji przy wymiarze kary nie uwzględnił m.in. postawy oskarżonego

w toku postępowania, wyrażonego przez niego żalu i skruchy, jak również aktualnej jego postawy i dobrej opinii jaką posiada w jednostce penitencjarnej, czy też niedawne narodziny dziecka. Taka zaś argumentacja, w obliczu lektury uzasadnienia Sądu I instancji jest całkowicie nieuprawniona i błędna.

Sąd odwoławczy, przechodząc zaś do meritum i ustosunkowując się w kwestii niezastosowania przez Sąd I instancji dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, pragnie w tym miejscu zaakcentować, iż podstawowym warunkiem zastosowania instytucji z art. 69 § 1 k.k. jest pozytywna prognoza kryminologiczna, będąca wyrazem przekonania Sądu o tym, że kara o charakterze nieizolacyjnym będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów wychowawczych i zapobiegawczych, o których mowa w art. 53 k.k.

W oparciu o powyższe, nie budzą wątpliwości argumenty powołane przez Sąd I instancji, w tym zakresie, które Sąd odwoławczy w pełni podziela, a to m.in., iż brak jest podstaw do przyjęcia w stosunku do oskarżonego istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej. Wskazać należy przede wszystkim na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym również za przestępstwa podobne. Co istotne, o ile sam fakt uprzedniej karalności nie jest formalną przeszkodą do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, o tyle okoliczność ta winna być brana pod uwagę przy ocenie celowości orzeczonej kary. Słusznie wskazał Sąd I instancji, iż jedynie kara izolacyjna jest w stanie zadziałać w stosunku do oskarżonego wychowawczo i zapobiegawczo, w tym, odniesie odpowiednie skutki w ramach prewencji ogólnej. Wskazać również należy, iż wymierzona przez Sąd I instancji kara, oscyluje w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a nadto, Sąd ten nie widział potrzeby – choć była taka możliwość – do dodatkowego zaostrzenia wymiaru kary z uwagi na warunki przyjętej recydywy. Analizując dotychczasową, uprzednią karalność oskarżonego, pod kątem rozważania, czy kara o charakterze wolnościowym nakłoniłaby go do przestrzegania prawa i weryfikacji swojego zachowania, należy zaznaczyć, iż nie wykorzystał on do tej pory otrzymanych szans na poprawę swojego zachowania i w dalszym ciągu, w tożsamy sposób, lekceważył obowiązujący porządek prawny.

W tych okolicznościach, nie sposób postawić wobec K. G. pozytywnej prognozy kryminologicznej, albowiem swoim dotychczasowym zachowaniem i prezentowaną postawą bezsprzecznie udowodnił, iż wymierzone mu uprzednio kary o charakterze nieizolacyjnym (vide: karta karna k. 291-293), nie doprowadziły do osiągnięcia swoich celów, w tym również o charakterze probacyjnym. Skazany zaś nie wyciągnął jakichkolwiek wniosków w zakresie swojego nagannego zachowania i po raz kolejny popadł w konflikt z prawem.

Jak wynika z powołanych powyżej danych o karalności oskarżonego, dotychczas wymierzone mu kary pozbawienia wolności uprzednio warunkowo zawieszane wyrokami różnych Sądów, były następnie zarządzane do wykonania. Tym samym, zastosowanie w niniejszej sprawie w stosunku do skazanego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności czyniłoby orzeczenie nadmiernie łagodnym, w tym w szczególności w odczuciu społecznym, mogłoby zostać za uznane za przejaw bezkarności sprawców tego typu przestępstw i to sprawców wielokrotnie karanych. W psychice zaś oskarżonego, zastosowanie tego rodzaju dobrodziejstwa, z całą pewnością osiągnęłoby cele odmienne od zakładanych.

Reasumując, Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, iż nie można zgodzić się ze stanowiskiem zaprezentowanym przez apelującego, bowiem w niniejszej sprawie, w stosunku do oskarżonego, tylko i wyłącznie kara o charakterze bezwzględnym (wobec nieskuteczności kar o charakterze wolnościowym), może spełnić cele prewencji indywidualnej i doprowadzi do zweryfikowania przez oskarżonego swojego postępowania, w tym zmobilizuje go do przestrzegania prawa w przyszłości.

W świetle powyższego, nie dopatrując się jednocześnie uchybień, które winny być brane pod uwagę z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Wysokość kwoty zasądzonej na rzecz adw. M. L. tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym wynika z przepisów §14 ust. 2 pkt.4 i §2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k.